

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **L. K.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2007, č. j. DSH/27387/2007/Hal, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 3. 2009, č. j. 58 Ca 81/2007 - 49,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 3. 2009, č. j. 58 Ca 81/2007 - 49, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 9. 7. 2007 zamítl žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Bruntál, odboru dopravy a silničního hospodářství ze dne 27. 4. 2007, č. j. DSH/10545-06/4001-2006/stl, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“), neboť svým jednáním porušil ustanovení § 5 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta v částce 16 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 10 měsíců a povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupku ve výši 1000 Kč. Výše uvedeného přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 4. 12. 2006 v 1:00 hodin v Bruntále na ulici Lidická u domu č. 9/212, řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Ford Mondeo, bezprostředně po předchozím požití alkoholu, nebo v takové době po kterou byl ještě pod jeho vlivem. Žalovaný na podkladě všech shromážděných důkazů dospěl k závěru, že lze mít za spolehlivě prokázané, že žalobce výše uvedený přestupek opravdu spáchal. Ohledně drobných nejasností ve výpovědích policistů poukázal žalovaný na delší časovým odstup od spáchání přestupku do jeho projednání a na skutečnost, že policisté zasahují každodenně u několika případů, proto po nich nelze spravedlivě požadovat, aby si u každého případu vzpomněli na jeho detaily. Žalovaný naopak shledal nevěrohodnými výpovědi svědků, jež navrhl vyslechnout žalobce, protože tyto se navzájem vyvracejí.

Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě; ten rozsudkem ze dne 24. 3. 2009, č. j. 58 Ca 81/2007 - 49, rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění krajský soud uvedl, že ze spisového materiálu jednoznačně nevyplývá, že byla řádně prokázána totožnost pachatele přestupku. Bylo sice prokázáno, že žalobce byl pod vlivem alkoholu, nebylo však jednoznačně prokázáno, že řídil vozidlo pod vlivem alkoholu. Krajský soud poukázal na rozpor ve výpovědích svědků policistů, kdy svědek P. sdělil, že v době kontroly byl žalobce 4 až 5 metrů od vozidla, vizuálně jej viděl odcházet od vozidla z místa řidiče, kdy zamykal vozidlo. Naopak svědek D. tvrdil, že spatřili vozidlo jedoucí ve vzdálenosti asi 15 metrů před nimi, přešli přemostění a na ulici Lidické uviděli vozidlo, které zastavilo u konce domu před garážemi. Svědek P.1 před správním orgánem prvního stupně uvedl, že v době, kdy policisté žalobce zastavovali, byl tento kousek od vozidla – asi do 20 metrů. Svědek F. K. (otec žalobce) pak sdělil, že vozidlo policie zastavilo u syna na vzdálenost 20 metrů od vozidla Ford a že v té době byla částečně mlha.

Krajský soud dále upozornil, že ze spisu není patrné, zda se správní orgány zabývaly otázkou viditelnosti a světelnými podmínkami, když k přestupku mělo dojít v nočních hodinách. Navíc otec žalobce tvrdil, že tu noc byla mlha, a žalobce uváděl, že v místě, kde bylo zaparkováno jeho vozidlo je ve vzdálenosti 100 metrů jedna funkční lampa. Údajně žalobce uviděl, jak policisté vjíždějí na mostek, teprve poté, co vystoupil z auta a ušel 20 nebo 40 metrů. Krajský soud proto uzavřel, že žalovaný nezjistil úplně a spolehlivě skutkový stav a v zákonných mezích tzv. volného hodnocení důkazů nevyvodil ze zjištěných skutečností odpovídající právní závěry. Jelikož provedené dokazování nenavědčuje závěru, že žalobce výše uvedený přestupek spáchal, zrušil soud rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

Žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností namítaje, že je dán důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil, zda bylo ve správním řízení prokázáno, že shora uvedený přestupek spáchal právě žalobce. Žalovaný má za to, že správní orgány na základě provedených důkazů zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, učinily spolehlivý závěr o vině žalobce a neměly proto důvod postupovat podle zásady *in dubio pro reo*.

Co se týče úvah správních orgánů, hodnocení důkazů a vyvozených závěrů, stěžovatel odkázal na podrobná odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Dále uvedl, že samotné tvrzení žalobce, že nebyl řidičem vozidla, kterým byla jiná osoba, což žalobce uváděl už při policejní kontrole, nemůže samo o sobě zpochybnit důkazy svědčící proti němu. Jako krajně nelogický považuje stěžovatel názor krajského soudu zpochybňující identifikaci řidiče vozidla, že žalobce se podrobil dechové zkoušce na alkohol i odběru krve, přičemž tuto povinnost má pouze řidič vozidla. Tento argument podle stěžovatele naopak svědčí proti žalobci, neboť z toho, že se podrobil těmto úkonům lze logicky dovodit, že byl řidičem vozidla.

Stěžovatel nesouhlasí s tvrzením krajského soudu o rozporech ve výpovědích policistů, nýbrž tvrdí, že tyto se vzájemně doplňují. Jediným rozporem by mohl být odhad odlišné vzdálenosti, totiž vzdálenosti žalobce od jeho vozidla v okamžiku zastavení žalobce policisty, který uvádějí svědkové P. (4 – 5 metrů) a P.1 (kousek od vozidla, asi do 20 metrů). Jelikož jde o odhad, není daná odlišnost takového charakteru, aby učinila výpovědi těchto dvou svědků vzájemně rozpornými. K výpovědi svědka F. K., kterou krajský soud v této souvislosti citoval, stěžovatel uvádí, že svědek je otcem žalobce, nikoliv policistou. Stěžovatel uvádí některé citace výpovědí policistů a dodává, že z těchto výpovědí jednoznačně vyplývá, že vozidlo řídil žalobce a nikdo jiný. Naopak poukázal na vzájemné rozpory výpovědí svědků, kteří vypovídali ve prospěch žalobce. Jejich výpovědi si vzájemně protirečí, a

proto v žádném případě nemohou zpochybnit výpovědi policistů. Stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, a podotkl, že policisté neměli na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonávali jen svoji služební povinnost. Naopak svědci vypovídající ve prospěch žalobce jsou dílem jeho příbuzní, dílem kolegové, známí či přátelé; jejich výpovědi je proto nutné hodnotit s ohledem na možný zájem na tom, aby žalobce nebyl uznán vinným ze spáchání přestupku. Stěžovatel uzavřel, že podle jeho názoru správní orgány obou stupňů dostaly požadavku na náležité odůvodnění svých rozhodnutí, podrobně popsaly, jak provedené důkazy vyhodnotily a jaká skutková zjištění z nich učinily, vyložily, které skutečnosti považují za prokázané a které nikoliv, a přesvědčivě zdůvodnily svůj závěr o vině žalobce.

Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrval na tvrzení, že výše uvedený přestupek nespáchal, neboť vozidlo neřídil. Zároveň vyslovil svůj podiv nad tím, že policisty nebylo vykonáno nic proto, aby osoba jím označená za řidiče vozidla byla vyslechnuta. Poukázal na scestnou argumentaci žalovaného, který z faktu, že se žalobce podrobil na výzvu policisty dechové zkoušce, dovozuje, že žalobce byl řidičem vozidla. Žalobce je řádným občanem, jenž se podrobil výzvě policisty, ovšem zneužil-li policista svého oprávnění a vyzval-li žalobce jako chodce k dechové zkoušce, vyznívá tato skutečnost nelichotivě spíše pro policistu překračující svoji pravomoc, nikoliv pro toho, kdo se jeho zvůli poslušně podrobí. Proto žalobce výše uvedenou argumentaci zcela odmítá, neboť je nelogická a svědčí o zaujatosti stěžovatele.

Dále žalobce poukázal na podstatné rozpory ve svědeckých výpovědích policistů, kdy jeden si není schopen vzpomenout, kdo předmětného dne řídil služební vozidlo, ví však, že viděl žalobce vystupovat z jeho vozidla. Další policista tvrdí, že žalobce šel od vozidla směrem k policistům, jiný uvádí, že šel směrem od nich. Navíc poukazuje na zaujatost správních orgánů, které jako podezřelé hodnotí chování žalobce, který se při zásahu policistů ptal, jak dlouho bude zásah trvat, byl nervózní a pořád někomu telefonoval. Je s podivem, že se správním orgánům jeví podezřelé chování, kdy se žalobce snaží zajistit si právní pomoc advokáta. Žalobce se ztotožnil s právním názorem krajského soudu, že nebylo spolehlivě prokázáno, kdo předmětné vozidlo řídil a jaké výhledové poměry měli všichni svědci. Proto navrhl, aby byla kasační stížnost žalovaného zamítnuta.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnosti odmítnout pro nepřijatelnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost je důvodná.

Stěžejní námitkou kasační stížnosti je názor žalovaného, že v řízení před správními orgány byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a že z provedeného dokazování lze jednoznačně dovodit, že žalobce spáchal přestupek podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Podle citovaného ustanovení se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem.

Proti sobě v daném případě stojí výpovědi tří zasahujících policistů (D., P. a P.1) a výpověď žalobce a jím navržených svědků (K., Š., F. K.) na straně druhé, přičemž tyto se mezi sebou zásadně

odlišují. Zasahující policisté tvrdí, že viděli předmětné vozidlo parkovat na ulici Lidické a že v autě byl jen jeden člověk, který následně vystoupil, zamknul vozidlo a odcházel, načež ho policisté legitimovali a zjistili, že se dopustil výše uvedeného přestupku. Naopak žalobce a jím navržený svědkové tvrdí, že žalobce jel ve vozidle s dvěma dalšími osobami – panem Š. a K., přičemž pan K. řídil. Jakmile zavezli pana Š. domů, jeli k žalobci; řidičem vozidla byl stále K. Když zaparkovali předmětné vozidlo na ulici Lidické, pan K. odešel domů, resp. k přítelkyni, a žalobce ještě auto asi 3 minuty uklízel. Následně auto zamknul a vydal se k bytu. Po cestě ho zastavila policejní hlídka a obvinila ho ze spáchání výše uvedeného přestupku.

Judikatura Nejvyššího správního soudu je konstantní v tom, že *„existence rozporů mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozporů vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z vzájemně protichůdných skutkových verzí“* (srov. rozsudek ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V této souvislosti je vhodné zdůraznit, že hodnocení důkazů je věcí správního orgánu a je ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů. Podle § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), správní orgán hodnotí podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Úkolem správního orgánu v řízení o přestupcích je zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na základě takto zjištěného skutkového stavu dospět k závěru, zda byl určitý přestupek spáchán. Ke správnímu a úplnému zjištění skutkového stavu správní orgán shromažďuje důkazy, které pak při rozhodování o tom, zda bude obviněný z přestupku uznán vinným, hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy ve vzájemné souvislosti. Hodnocení důkazů je myšlenková činnost správního orgánu, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti a hodnota pravdivosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti správní orgán určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda je lze v dané situaci použít (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č. j. 1 Afs 63/2004 - 66).

Naopak úlohou soudního přezkumu rozhodnutí o přestupku je posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Správní soudy posuzují mimo jiné i to, zda důkazy před správním orgánem byly provedeny v souladu se zákonem, nebo zda závěry, k nimž správní orgán dospěl, a které vyjádřil v důvodech svého rozhodnutí, mají v provedených důkazech logickou oporu. Úkolem soudního přezkumu rozhodnutí o přestupku je tak posoudit, zda právní závěr, který z rozhodnutí o vlastním právu nebo povinnosti vychází, má postačující oporu ve zjištěném skutkovém stavu, tedy ve výsledku provedeného dokazování (srov. Mazanec, M. Přezkum správních rozhodnutí soudy. Bulletin advokacie č. 1, 1998, s. 7).

Nejvyšší správní soud se nejprve *ex officio* zabýval otázkou přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, neboť nepřezkoumatelnost kasační stížností napadeného rozhodnutí je podle § 109 odst. 3 s. ř. s. důvodem, k němuž Nejvyšší správní soud přihlédne i tehdy, jestliže jej stěžovatel neuplatní v kasační stížnosti.

Krajský soud na straně 2 svého rozsudku uvedl, že *„přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného včetně správního řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů k datu vydání napadeného rozhodnutí (...) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.“* Následně krajský soud v odůvodnění tohoto rozsudku uvedl, že provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného a obsahem správního spisu, z něhož učinil určitá zjištění. Na straně 9 citovaného rozsudku pak krajský soud uvedl, že *„po provedeném dokazování dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.“*

K tomuto zdejší soud poznamenává, že „[p]ři jednání o žalobě ve správním soudnictví totiž není obsah správního spisu (tj. všechny jeho součásti) považován bez dalšího za důkaz. Vyplývá to ze samotné podstaty řízení ve správním soudnictví, které je přezkumným řízením správního řízení, správní spis je obrazem a výsledkem tohoto správního řízení, dokládá skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Obsah správního spisu je samozřejmě bez pochybností známý správnímu orgánu, tj. žalovanému v řízení o žalobě, avšak i žalobce se v případě jeho zájmu má právo s obsahem správního spisu v průběhu správního řízení seznámit. Je možné, že žalobce učiní určitou část správního spisu spornou, o této otázce poté soud případně vede dokazování. Prostředky, kterými se snaží žalobce zpochybnit jednotlivé fragmenty správního spisu či rozhodnutí, jsou již důkazními prostředky ve smyslu § 52 s. ř. s., které musí být provedeny zásadně při jednání a účastníci musí mít možnost se k nim vyjádřit.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117). Z výše uvedeného vyplývá, že obsah správního spisu nelze bez dalšího považovat za důkaz. V posuzovaném případě tedy v průběhu řízení před krajským soudem žádné důkazy prováděny nebyly, nelze proto nijak ospravedlnit závěr krajského soudu, že nejprve shledal podanou žalobu důvodnou (strana 2 napadeného rozsudku) a po konstatování obsahu spisu dospěl k závěru, že žaloba důvodná není (strana 9 rozsudku).

Stejně tak se Nejvyšší správní soud neztotožnil se závěrem krajského soudu, který v odůvodnění svého rozsudku na straně 9 nejprve uvedl, že „existuje-li rozumná pochybnost, tj. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že uvedeného jednání se dopustil někdo jiný, než obviněný z přestupku, nelze jej za přestupek postihnout (in dubio pro reo)“, nicméně na straně 10 napadeného rozsudku konstatoval, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, tedy že „okruh skutečností, které v řízení měly být zjišťovány, nebyl zjištěn v postačujícím rozsahu a s použitím zákonných důkazních prostředků a způsobem, který neodporuje procesnímu předpisu. Skutkový stav, který správní orgán zjištěl a na jehož základě rozhodoval, nemá v provedených důkazech postačující oporu.“ Uvedená logická konstrukce je chybná, neboť zásada *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch obviněného) může být použita teprve tehdy, je-li skutkový stav dostatečně zjištěn a případné přetrvávající pochybnosti nelze odstranit za použití dalších důkazů.

V těchto úvahách vycházel Nejvyšší správní soud z právních závěrů učiněných v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, že „[v] rámci veřejnoprávní odpovědnosti za protispolečenská jednání pak teorie rozlišuje zejména trestné činy, přestupky, jiné správní delikty; v další specifikaci pak ještě správní disciplinární delikty a správní delikty pořádkové. Deliktním je jen takové porušení povinností (konání či opomenutí), které konkrétní zákon takto označuje. Rozlišovacím kritériem mezi jednotlivými druhy deliktů podle závažnosti je míra jejich typové společenské nebezpečnosti vyjádřená ve znacích skutkové podstaty, u jiných správních deliktů a disciplinárních deliktů pak ještě okruh subjektů, které se deliktu mohou dopustit. (...) Souhrnně je třeba zdůraznit, že formální označení určitého typu protispolečenského jednání a tomu odpovídající zařazení mezi trestné činy, přestupky, jiné správní delikty a z toho odvozené následky v podobě sankcí, včetně příslušného řízení, tedy zda půjde o oblast soudního či správního trestání, je spíše vyjádřením reálné trestní politiky státu, tedy reflexí názoru společnosti na potřebnou míru ochrany jednotlivých vztahů, zájmů a hodnot (právních statků) než systematickým přístupem k úpravě veřejnoprávních povinností a odpovědnosti za jejich porušení. Kriminalizace či naopak někdy dekriminalizace určitých jednání nachází výraz v platné právní úpravě a jejich změnách, volbě procesních nástrojů potřebných k odhalení, zjištění, prokázání konkrétních skutků a v neposlední řadě i v přísnosti postihu jejich původců. Proto také nelze přeceňovat odlišnosti jednotlivých hmotněprávních úprav, ale zejména procesních pravidel.“

Z uvedených premis je nutné vycházet i v posuzovaném případě; v řízení o přestupcích lze přiměřeně aplikovat zásady platné v oblasti trestního řízení, jako např. zásadu zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti [§ 2 odst. 5 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „trestní řád“)], nebo zásadu volného hodnocení důkazů (§ 2 odst. 6 trestního řádu).

K uplatnění výše zmíněných zásad lze citovat bohatou judikaturu Nejvyššího soudu, resp. Ústavního soudu v trestních věcech. Výkladem zásady volného hodnocení důkazů se Nejvyšší soud zabýval mj. v rozsudku ze dne 22. 3. 1966, sp. zn. 4 Tz 15/66 (publikovaném ve Sbírce soudních

rozhodnutí a stanovisek pod číslem 30/1966), v němž uvedl, že „[h]odnocení důkazů podle § 2 odst. 6 trestního řádu musí soud provádět tak, že uváží všechny okolnosti případu jednotlivě i v jejich soubornu, tedy, že zkoumá, zda výpověď svědka je logická, zda se svědek případně i v okolnostech méně podstatných neodchyluje od své předchozí výpovědi, přičemž v případě odchylek musí soud dotazem zjišťovat, proč k nim ve výpovědi svědka dochází. Při hodnocení důkazu pak vychází z celé výpovědi svědka, z rozsahu a závažnosti případných rozdílů v jeho výpovědích a z vysvětlení, proč k těmto rozdílům došlo. Aby mohl pak spolehlivě důkazy zhodnotit, musí vzít v úvahu i důkazy ostatní, posoudit případné rozpory mezi nimi, zkoumat, proč k nim dochází a jediné tak může získat bezpečný základ pro skutková zjištění a pro závěr o vině obviněného.“ Obdobně Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 11. 11. 1998, sp. zn. 5 Tz 107/98 (publikovaném v časopise Právní rozhledy č. 3/1999, s. 151), konstatoval, že „[p]ři hodnocení svědeckých výpovědí dvou skupin svědků, z nichž jedna potvrzuje obhajobu obviněného, (...) ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu je třeba uvážit všechny okolnosti případu jednotlivě i v jejich soubornu, přičemž se soud musí především vypořádat s konkrétními skutečnostmi vyplývajícími ze svědeckých výpovědí jednotlivých svědků (...) Dále je třeba hodnotit, zda výpověď každého svědka je logická, zda se svědek, byť i pokud jde o méně významné skutečnosti, neodchyluje od své předchozí výpovědi i od ostatních svědeckých výpovědí, přičemž musí posoudit a zhodnotit všechny takové zjištěné rozpory ve výpovědích svědků a jejich příčiny, souvislost a návaznost svědeckých výpovědí navzájem i na ostatní důkazy a prokázané skutečnosti, jakož i kladný či záporný poměr svědků k obviněnému apod., neboť jediné tak může získat bezpečný a spolehlivý základ pro svá skutková zjištění a pro závěr o vině obviněného.“

Také Ústavní soud se zabýval interpretací výše uvedených zásad, když podotkl, že podle pravidla in dubio pro reo, podle kterého „není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj., jsou-li přítomny v daném kontextu důvodné pochybnosti, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného. Hodnocením důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu se rozumí hodnocení věrohodnosti a pravdivosti důkazů, hodnocení jejich závažnosti, jakož i hodnocení jejich zákonnosti. Volné hodnocení důkazů je pak procesní maximou, dle níž trestním řádem není dána apriorní hierarchie váhy či důkazní síly důkazních prostředků“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01). Obdobně v nálezu ze dne 19. 8. 2004, sp. zn. III. ÚS 224/04, Ústavní soud uvedl, že obecné soudy by v trestním řízení měly zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, „a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Provedené důkazy musí zhodnotit podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich soubornu. Pokud by ani po doplněném dokazování nebylo možno dosáhnout praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj., pokud by v daném kontextu zůstaly důvodné pochybnosti, jež nelze odstranit ani provedením dalších důkazů, bylo by nutno, v souladu se zásadou presumpce nevinoty (§ 2 odst. 2 tr. ř.) a z ní vyplývající zásadou in dubio pro reo, rozhodnout ve prospěch obžalovaného.“

Výše uvedená judikatura z oblasti trestního práva plně dopadá i na posuzovaný případ správního trestání, kdy v řízení o přestupku správní orgán zjistil skutkový stav nedostatečným způsobem, neboť existují četné rozpory v tvrzeních různých skupin svědků. Aby bylo možné určit, která tvrzení (resp. svědecké výpovědi) jsou věrohodná a která nikoliv, musí být zkoumány eventuelní rozpory ve výpovědích policistů nebo žalobce a jím navržených svědků. Ze správního spisu vyplynulo, že rozpory v tvrzeních se nachází v obou variantách výpovědí. Ve výpovědích policistů lze nalézt rozpory spočívající v odhadované vzdálenosti žalobce od vozidla při zásahu policie, nebo v určení směru, kterým žalobce odcházel po zamknutí auta, případně v tom, který z policistů řídil služební vozidlo. Na druhé straně si lze povšimnout rozporů a nejasností v tvrzení žalobce a jím navržených svědků v tom, kdo navrhl, že se pojedou autem žalobce, ve způsobu předání klíčků od auta panem K., v otázce, zda pan K. a žalobce odcházeli od auta zároveň nebo zda žalobce odešel až tři minuty po K., ve vzdálenosti balkonu od zaparkovaného vozidla, případně v tom, že žalobce v průběhu vyšetřování změnil jméno třetí osoby, která s ním měla jet ve vozidle.

Krajskému soudu lze přisvědčit v tom, že se správní orgány měly zabývat i otázkou viditelnosti či světelnými podmínkami, eventuelně polohou balkonu, z něhož otec žalobce zásah policistů sledoval, apod. Tyto rozpory však měly být v souladu s výše citovanou judikaturou odstraňovány prvotně dalšími důkazy, jako např. opětovným výsledkem některých osob, s cílem existující rozpory odstranit, případně

s cílem zpochybnit hodnověrnost některých svědků. Teprve až bude skutkový stav dostatečně zjištěn a případné rozpory ve výpovědích již nebude možné odstranit provedením dalších důkazů, budou-li stále existovat pochybnosti o tom, zda žalobce výše uvedený přestupek skutečně spáchal, uplatní se zásada *in dubio pro reo*.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že výše uvedená pochybení krajského soudu, který nejprve aplikoval zásadu v pochybnostech ve prospěch obviněného a až poté konstatoval, že v řízení před správními orgány nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, je v rozporu s výše uvedenou judikaturou a zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost, k níž zdejší soud přihlédl z úřední povinnosti.

Vzhledem k výše uvedenému ztrácí jakékoli opodstatnění dále se zabývat kasačními námitkami stěžovatele v situaci, kdy Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost.

S ohledem na výše uvedená tvrzení Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž bude krajský soud vázán názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu. V novém řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. listopadu 2009

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu